

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer fyrtiofyra

Jeff Pippenger

2026-02-10

Nummer fyrtiofyra

År 1844 blev läran om sjundedagssabbaten öppnad och därefter särskilt framhävd för syster White när hon såg in i förbundsarken. Hon nedtecknade också att läran om inkarnationen i de sista dagarna bar samma himmelska betoning. Sjundedagssabbaten representerar det särskilda ljuset från arken när den antitypiska försoningsdagen började, och sjundeårssabbaten representerar det särskilda ljuset från arken när den antitypiska försoningsdagen når sitt slut.

Läran om inkarnationen förebildas i den sista heliga sammankomsten i Tredje Moseboken tjugotre; den är omega i förhållande till sjundedagssabbaten, som är den första heliga sammankomsten i början av Tredje Moseboken tjugotre. Den första sabbaten representerar Guds skapande kraft, och den sista sabbaten representerar hans nyskapande kraft. Den första sabbaten representeras av talet ”23” och den sista av talet ”252.”

Dessa två symboler är bokstöden i Tredje Mosebok tjugotre, och de är också bokstöden för den milleritiska historien. År 1798 var uppfyllelsen av de 2 520 åren mot Israels norra rike, och de 2 300 åren uppfylldes den 22 oktober 1844. När syster White leddes in i helgedomen och betraktade de tio budorden, förebildade hon Guds folk i den yttersta tiden, som följer Kristus in i det allra heligaste när han fullbordar sitt försoningsverk. Tempelprovet är prövningen att följa Lammet varthelst det går.

Dessa är de som inte har befläckt sig med kvinnor; ty de är jungfrur. Dessa är de som följer Lammet vart det än går. Dessa har blivit friköpta från människorna såsom en förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. Uppenbarelsesboken 14:4.

Syster White, såsom profet, illustrerade de trogna i begynnelsen som genom tro gick in i det allra heligaste, och därigenom gav hon ett exempel på de trogna i ändens tid som genom tro går in i det allra heligaste och sedan skådar in i arken. Det som de där ser upplyst är inkarnationens lära, fullbordandet av försoningen. De ser de två övertäckande keruberna som representerar skapelsens och nyskapelsens två sabbater. De ser 252 på den ena sidan av arken och 23 på den andra och inser att, i överensstämmelse med skapelse och nyskapelse, representerar 23 föreningen av gudomlighet med mänsklighet, och de ser 252 som symbolen för en människas förvandling till en människa som är förenad med gudomlighet.

Nådestolen skulle inte avlägsnas, så att syster White kunde se inuti var en särskild uppenbarelse, och profetiskt är framställningen mer för de yttersta dagarna än för den tid då hon levde. Genom att skåda blir vi förvandlade. Tempelprovet är att Kristus leder sitt jungfruliga folk in i sitt tempel, steg för steg. Profetiska sanningar representerar stegen längs den stig som upplyses av Midnattsropets budskap.

Det milleritiska templet av fyrtiosex år är ett steg.

Det mänskliga templet av ”23” (till man och kvinna skapade Han dem) är ett steg.

Kristus som reser sitt tempel på tre dagar är ett steg.

Förrådshuset är Malakis tempel.

Nehemja renade förrådshuset från Tobijas vanhelgande.

Detta tempel var den plats där översteprästen Hilkia upptäckte Moses skrifter under kung Josias reformationsväckelse.

Det tempel som Nehemja renade från vanhelgelse är samma tempel som Kristus två gånger renade från dess ”sakrilegiskt vanhelgande”, såsom Syster White säger.

Kistan i Millers dröm var ett steg.

När Kristus väl har lett sina trogna in i det allraheligaste, leder Han dem, såsom det framställdes för syster White, fram till arken, lyfter nådestolen och låter dem blicka in. När de blickar in ser de att både läran om inkarnationen och sjundedagssabbaten är omgivna av en mild gloria. Rad på rad stämmer de som erkänner de läror som är ”omgivna av ett milt sken” in med syster White, i det att de genom tro träder in i det allraheligaste och blickar in i arken.

De forntida profeterna talade mer specifikt för de yttersta dagarna än för de dagar i vilka de levde. När dessa forntida profeter själva blir en del av vittnesbördet, representerar de Guds folk i de yttersta dagarna, och Guds folk i de yttersta dagarna är de etthundrafyrtiofyra tusen. Syster White är kanske den viktigaste forntida profeten, ty alla hennes framställningar representerar alfahistorien till de etthundrafyrtiofyra tusens omegahistoria. Alla profeterna illustrerar kvarlevan, men syster White representerar också en begynnelsehistoria som fullbordas i avslutningshistorien — in i minsta bokstav.

I alfans grundläggande historia förs syster White i en syn in i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. När hon väl är där, höjs nådestolen ovanpå förbundsarken, en plats som inte skulle avlägsnas, så att syster White kan blicka in, där hon såg de tio budorden.

”I det allraheligaste såg jag en ark; ovanpå den och på dess sidor var det renaste guld. Vid vardera änden av arken stod en härlig kerub, med sina vingar utbredda över den. Deras ansikten var vända mot varandra, och de såg nedåt. Mellan änglarna fanns ett gyllene rökelsekar. Ovanför arken, där änglarna stod, var en övermåttan klar härlighet, som syntes likna en tron där Gud bodde. Jesus stod vid arken, och när de heligas böner steg upp till Honom, började rökelsen i rökelsekaret att ryka, och Han frambar deras böner tillsammans med rökelsens rök till sin Fader. I arken fanns den gyllene mannakrukan, Arons stav som hade knoppats, och stentavlorna, vilka slöts samman som en bok. Jesus öppnade dem, och jag såg de tio budorden skrivna på dem med Guds finger. På den ena tavlan fanns fyra, och på den andra sex. De fyra på den första tavlan lyste klarare än de andra sex. Men det fjärde, sabbatsbudet, lyste över dem alla; ty sabbaten var avskild för att hållas till ära för Guds heliga namn. Den heliga sabbaten såg härlig ut—en gloria av härlighet omgav den helt. Jag såg att sabbatsbudet

inte hade blivit fastnaglat på korset. Om så hade varit fallet, hade de andra nio buden också blivit det; och vi är fria att bryta dem alla, likaväl som att bryta det fjärde. Jag såg att Gud inte hade förändrat sabbaten, ty Han förändras aldrig. Men påven hade förändrat den från veckans sjunde till dess första dag; ty han skulle förändra tider och lagar.” Early Writings, 32.

Läran om sjundedagssabbaten var alfaläran i den grundläggande historien för den milleritiska rörelsen, som började som den filadelfiska milleritiska rörelsen, därefter förvandlades till den laodiceiska milleritiska rörelsen år 1856, och sedan till den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan år 1863. Syster White identifierar också omegadoktrinen i de yttersta dagarnas historia, när den laodiceiska rörelsen bland de hundrafyrtiofyra tusen förvandlas till den filadelfiska rörelsen bland de hundrafyrtiofyra tusen. Alfa- och omegaljuset representeras av läran om sjundedagssabbaten och läran om inkarnationen.

”De som har gemenskap med Gud vandrar i Rättfärdighetens Sols ljus. De vanäras inte sin Återlösare genom att fördärva sin väg inför Gud. Det himmelska ljuset lyser över dem. När de närmar sig avslutningen av denna jordens historia, ökar deras kunskap om Kristus och om de profetior som hänför sig till honom i hög grad. De är av oändligt värde i Guds ögon; ty de är i enhet med hans Son. För dem är Guds ord av överträffande skönhet och ljuvlighet. De ser dess betydelse. Sanningen uppenbaras för dem. Läran om inkarnationen omsluts av ett milt skimmer. De ser att Skriften är nyckeln som låser upp alla mysterier och löser alla svårigheter. De som har varit ovilliga att ta emot ljuset och vandra i ljuset kommer att vara oförmögna att förstå gudsfruktans hemlighet, men de som inte har tvekat att ta upp korset och följa Jesus, skall se ljus i Guds ljus.” The Southern Watchman, April 4, 1905.

”Läran om inkarnationen” kallas också ”gudaktighetens hemlighet”.

Och erkänt stor är gudsfruktighetens hemlighet: Gud blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i Anden, sedd av änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härlighet. 1 Timoteus 3:16.

”Hemligheten” är dold intill den sista generationen, då de trofasta ser att läran om inkarnationen är omega av sjundedagssabbaten.

den hemlighet som har varit dold från tidsåldrar och från släktled, men som nu har blivit uppenbarad för hans heliga. För dem ville Gud göra känt vad denna hemlighets härlighets rikedom är bland hedningarna: Kristus i er, härlighetens hopp. Kolosserbrevet 1:26, 27.

Det är passande att det är Kolosserbrevet 1:26 som talar om en ”hemlighet” som ”har varit fördold”, men denna hemlighet ”uppenbaras” i de sista dagarna. Profetiskt ljus uppenbaras när profetian avförseglas, såsom framställs i Daniel tolv, där vid slutet av 1 260 dagar, vid ändens tid, en profetia avförseglas. Den profetia som har varit fördold i generationer avförseglas, och profetian är sanningen som, när den avförseglas, är den ”härlighet” som görs känd för hedningarna vid söndagslagen. Denna hemlighet är Kristus i er, härlighetens hopp, vilket fullbordas i de dagar då den sjunde ängeln basunar.

Men i den sjunde ängels dagars röst, när han skall börja blåsa i basunen, skall Guds hemlighet fullbordas, såsom han har förkunnat för sina tjänare, profeterna. Uppenbarelseboken 10:7.

Det är helt passande att den sjunde ängelns röst började ljuda på den tionde dagen i den sjunde månaden, såsom framställs i Uppenbarelseboken 10:7. Den sjunde ängeln framställs också såsom det tredje veropet, och de två första veropen var islam, vilket därmed ger två vittnen om att det tredje veropet är islam. Guds hemlighet fullbordas när islams trumpet ljuder.

I den sjunde basunens historia skall läran om inkarnationen, som är hemligheten Kristus i er, eller föreningen av gudomlighet med mänsklighet, sådan den framställdes av Kristus när Han tog på sig mänskligt kött, vara den provosten genom vilken kandidaterna att höra till de etthundrafyrtiofyra tusen skall provas, huruvida de har den nödvändiga oljan och tron för att kunna gå in i det allra heligaste. Om de tvekar faller mörker över dem; om de följer Lammet varthelst det går, skall de ledas till att blicka in i arken. I arken skall de finna lärorna om sjundedagssabbaten och läran om inkarnationen.

Hur betydelsefulla dessa två läror än är, är det jag riktar uppmärksamheten mot inte alfa- och omega-ljus, utan att profetissan framställde Guds folk när de trädde in i den himmelska helgedomen och såg in i förbundsarken. Det måste finnas en tidpunkt i de etthundrafyrtiofyra tusens historia, under de yttersta dagarna, då de etthundrafyrtiofyra tusen förs in i det allra heligaste för att skåda den öppnade arken.

Om du besitter den tro som krävs för att tro att profeterna framställer Guds folk i de sista dagarna, tillsammans med tron att syster White var lika mycket inspirerad, på varje sätt, som varje annan profet i Bibeln — då måste den tillämpning jag just har framlagt godtas som sann. De etthundrafyrtiofyra tusen måste genom tro följa Kristus in i det allra heligaste, såsom syster White säger att de trogna gjorde den 22 oktober 1844. Det fanns då två klasser som blev uppenbarade: de som vägrade att gå in genom tro, och de som gick in.

”Jag hänvisades tillbaka till förkunnelsen om Kristi första ankomst. Johannes sändes i Elias ande och kraft för att bereda Jesu väg. De som förkastade Johannes vittnesbörd hade ingen nytta av Jesu undervisning. Deras motstånd mot budskapet som förutsade hans ankomst försatte dem i en ställning där de inte lätt kunde ta emot de starkaste bevisen för att han var Messias. Satan förledde dem som förkastade Johannes budskap att gå ännu längre, till att förkasta och korsfästa Kristus. Genom att göra detta försatte de sig där de inte kunde ta emot välsignelsen på pingstdagen, vilken skulle ha lärt dem vägen in i den himmelska helgedomen. Att förhänget i templet rämnade visade att de judiska offren och föreskrifterna inte längre skulle tas emot. Det stora Offret hade framburits och hade blivit antaget, och den Helige Ande, som sänkte sig på pingstdagen, förde lärjungarnas tankar från den jordiska helgedomen till den himmelska, dit Jesus hade gått in med sitt eget blod för att utgjuta försoningens välgärningar över sina lärjungar. Men judarna lämnades i fullständigt mörker. De förlorade allt det ljus som de kunde ha haft över frälsningsplanen och förtröstade fortfarande på sina gagnlösa offer och gåvor. Den himmelska helgedomen hade intagit den jordiskas plats, men de hade ingen kunskap om förändringen. Därför kunde de inte få del av Kristi medling i det heliga.”

”Många ser med fasa på judarnas handlingssätt när de förkastade och korsfäste Kristus; och när de läser historien om hur skändligt han blev behandlad, menar de att de älskar honom och att de inte skulle ha förnekat honom såsom Petrus gjorde eller korsfäst honom såsom judarna

gjorde. Men Gud, som läser allas hjärtan, har satt på prov den kärlek till Jesus som de bekände sig känna. Hela himlen följde med det djupaste intresse mottagandet av den förste ängels budskap. Men många som bekände sig älska Jesus, och som fällde tårar när de läste berättelsen om korset, förlöjligade de goda nyheterna om hans ankomst. I stället för att ta emot budskapet med glädje förklarade de att det var en villfarelse. De hatade dem som älskade hans uppenbarelse och stängde dem ute från församlingarna. De som förkastade det första budskapet kunde inte ha någon nytta av det andra; inte heller hade de någon nytta av midnattsropet, som skulle förbereda dem att genom tro gå in med Jesus i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Och genom att förkasta de två föregående budskapen har de så förmörkat sitt förstånd att de inte kan se något ljus i den tredje ängels budskap, som visar vägen in i det allra heligaste. Jag såg att liksom judarna korsfäste Jesus, så hade de namnkristna kyrkorna korsfäst dessa budskap, och därför har de ingen kunskap om vägen in i det allra heligaste, och de kan inte ha någon nytta av Jesu medling där. Liksom judarna, som frambar sina gagnlösa offer, frambar de sina gagnlösa böner till den avdelning som Jesus har lämnat; och Satan, som gläder sig över bedrägeriet, antar en religiös gestalt och leder sinnet hos dessa bekännande kristna till sig själv, medan han verkar med sin makt, sina tecken och lögnens under för att fästa dem i sin snara.” Early Writings, 259–261.

Syster White identifierar den fortskridande prövningsprocessen i Johannes Döparens och Kristi historia, vilken slutade med att judarna befann sig i fullständigt mörker, för att därigenom åskådliggöra samma historia i milleriternas tid, vilken utgör Syster Whites alfahistoria, den sista dagarnas forntida profetissa. Liv-eller-död-prövningen i början gällde att träda in i det Allra Heligaste eller att vägra göra det. Att vägra detta framkallade samma mörker över millerithistoriens upproriska som hade kommit över de upproriska judarna i Kristi historia.

Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak; således, när syster White togs in i det allra heligaste och betraktade den öppna arken, i samband med prövningen den 22 oktober 1844, identifierar detta att de etthundrafyrtiofyra tusen kommer att provas beträffande att följa Lammet in i det allra heligaste eller att gå in i fullkomligt evigt mörker. Detta faktum grundar sig på en tro som förstår att de forntida profeterna illustrerar Guds folk i de sista dagarna, när de själva blir en del av det nedtecknade vittnesbördet. Syster White illustrerar båda klasserna.

”Medan jag befann mig i detta tillstånd av missmod hade jag en dröm som gjorde ett djupt intryck på mitt sinne. Jag drömde att jag såg ett tempel, dit många människor strömmade. Endast de som tog sin tillflykt till det templet skulle bli frälsta när nådens tid skulle avslutas. Alla som förblev utanför skulle vara för evigt förlorade. Folkmassorna därutanför, som gick sina olika vägar, hånade och förlöjligade dem som gick in i templet och sade dem att denna frälsningsplan var ett listigt bedrägeri, att det i själva verket inte fanns någon fara alls att undfly. De grep till och med tag i somliga för att hindra dem från att skynda innanför murarna.

”Av fruktan för att bli utskrattad fann jag det bäst att vänta tills folkmassan hade skingrats, eller tills jag kunde komma in obemärkt av dem. Men antalet människor ökade i stället för att minska, och av rädsla för att komma för sent lämnade jag hastigt mitt hem och trängde mig genom folkmassan. I min ängslan att nå templet lade jag varken märke till eller brydde mig om skaran som omgav mig. När jag kom in i byggnaden såg jag att det väldiga templet bars upp av

en enda ofantlig pelare, och vid denna var ett lamm bundet, sönderslitet och blödande. Vi som var närvarande tycktes veta att detta lamm hade slitits och sargats för vår skull. Alla som gick in i templet måste träda fram inför det och bekänna sina synder.

”Strax framför Lammet fanns upphöjda säten, på vilka ett sällskap satt som såg mycket lyckligt ut. Himlens ljus tycktes lysa över deras ansikten, och de prisade Gud och sjöng sånger av glad tacksägelse som liknade änglarnas musik. Dessa var de som hade kommit inför Lammet, bekänt sina synder, tagit emot förlåtelse och nu väntade i glad förväntan på någon glädjeric händelse.

”Även sedan jag hade gått in i byggnaden kom en fruktan över mig och en känsla av skam över att jag måste ödmjuka mig inför dessa människor. Men jag tycktes vara tvungen att gå vidare och höll sakta på att ta mig runt pelaren för att stå ansikte mot ansikte med lammet, när en trumpet ljud, templet skakade, segersrop höjdes från de församlade heliga, ett fruktansvärt sken upplyste byggnaden, och sedan blev allt till ett intensivt mörker. De lyckliga människorna hade alla försvunnit med ljuset, och jag lämnades ensam i nattens tysta fasa. Jag vaknade i själslig ångest och kunde knappast övertyga mig själv om att jag hade drömt. Det föreföll mig som om mitt öde var beseglat, som om Herrens Ande hade lämnat mig för att aldrig återvända.

”Kort därefter hade jag ännu en dröm. Jag tycktes sitta i den djupaste förtvivlan med ansiktet dolt i mina händer och tänka så här: Om Jesus vore på jorden, skulle jag gå till Honom, kasta mig för Hans fötter och berätta för Honom om allt mitt lidande. Han skulle inte vända sig bort från mig, Han skulle förbarma sig över mig, och jag skulle älska och tjäna Honom för alltid. Just då öppnades dörren, och en person med skön gestalt och skönt anlete trädde in. Han såg på mig med medlidande och sade: ’Önskar du att få se Jesus? Han är här, och du kan få se Honom om du önskar det. Ta allt du äger och följ mig.’”

”Jag hörde detta med outhärlig glädje och samlade villigt ihop alla mina få ägodelar, varje dyrbar liten klenod, och följde min vägvisare. Han förde mig till en brant och till synes bräcklig trappa. När jag började stiga uppför stegen, varnade han mig att hålla blicken fäst uppåt, så att jag inte skulle bli yr och falla. Många andra som klättrade uppför den branta stigningen föll innan de nådde toppen.

”Slutligen nådde vi det sista steget och stod framför en dörr. Här uppmanade min vägledare mig att lämna allt det som jag hade fört med mig. Med glädje lade jag det ifrån mig; han öppnade då dörren och bad mig stiga in. I nästa ögonblick stod jag inför Jesus. Det gick inte att missta det sköna ansiktet. Detta uttryck av välvilja och majestät kunde inte tillhöra någon annan. När Hans blick vilade på mig, visste jag genast att Han kände till varje omständighet i mitt liv och alla mina innersta tankar och känslor.

”Jag försökte skyla mig för Hans blick, då jag kände mig oförmögen att uthärda Hans rannsakande ögon, men Han kom nära med ett leende och sade, medan Han lade sin hand på mitt huvud: ’Frukta inte.’ Ljudet av Hans ljuva röst genomströmmade mitt hjärta med en lycka som det aldrig tidigare hade erfarit. Jag var alltför uppfylld av glädje för att kunna yttra ett ord, men, överväldigad av känslor, sjönk jag ned till marken vid Hans fötter. Medan jag låg där hjälplös, drog scener av skönhet och härlighet förbi inför mig, och det tycktes mig som om jag

hade nått himlens trygghet och frid. Till slut återvände min kraft, och jag reste mig upp. Jesu kärleksfulla ögon vilade fortfarande på mig, och Hans leende fyllde min själ med glädje. Hans närvaro uppfyllde mig med helig vördnad och en ousäglig kärlek.

”Min vägvisare öppnade nu dörren, och vi gick båda ut. Han bad mig ta upp igen allt det jag hade lämnat utanför. När detta var gjort, räckte han mig ett grönt snöre, tätt hoprullat. Han anvisade mig att lägga det intill mitt hjärta, och när jag önskade se Jesus, ta fram det ur mitt bröst och sträcka ut det till dess fulla längd. Han varnade mig för att låta det förbli hoprullat någon längre tid, så att det inte skulle trassla sig och bli svårt att räta ut. Jag lade snöret nära mitt hjärta och gick med glädje nerför den smala trappan, prisande Herren och berättande för alla jag mötte var de kunde finna Jesus. Denna dröm gav mig hopp. Det gröna snöret representerade för mitt sinne tron, och skönheten och enkelheten i att förtrösta på Gud började gry för min själ.” Testimonies, volym 1, 27–29.

Från avslutningen av lägermötet i Exeter den 17 augusti till den 22 oktober 1844 var det sextiosex dagar. Dessa sextiosex dagar representerar tiden för förkunnelsen av Midnattsropet, och i liknelsen om de tio jungfrurna representerar de som då förkunnade budskapet dem som hade olja, och de som då inte förkunnade budskapet hade ingen olja.

I liknelsen ägde vigseln rum vid början av dröjsmålstiden. Den rättsligt giltiga vigseln ägde rum, och därefter gick alla hem och väntade tills brudgummens far avgjorde om det var tillåtet att fullborda äktenskapet. Otrohet mellan den första vigseln och den andra ceremonin vid midnatt betraktades som äktenskapsbrott. Dröjsmålstiden grundade sig på att brudgummens far väntade för att se vad som skedde med bruden under en tidsperiod. Var hon havande?

När fadern hade beslutat att allt var i ordning, började midnattsprocessionen, och den började om natten för att undvika den tryckande hettan under Palestinas dagtid. Av denna anledning måste brudens följeslagare, liknelsens jungfrur, ha sin egen lykta och sitt förråd av olja redo i väntan på midnattsropet som tillkännagav att processionen till bröllopet hade börjat, ty den skulle äga rum om natten. I Exeter ljöd midnattsropet, och antingen hade du tillräckligt med olja redo för processionen, eller också hade du det inte.

När de lämnade Exeter med budskapet framställde de ett folk som var beseglat. Somliga hade tillräckligt med olja för att komma in till bröllopet den 22 oktober 1844, och somliga hade det inte. Dessa sextiosex dagar representerar en tidsperiod då Guds folk beseglas till den stängda dörren i söndagslagen. Om de hade den rätta mängden olja gick de genom tron in i det allra heligaste. Syster White framställde Guds folk såsom inträdande i det allra heligaste i de yttersta dagarna, och i hennes alfahistoria var det ett prov på liv eller död som var förbundet med att genom tron gå in i det allra heligaste. I de yttersta dagarna kommer de etthundrafyrtiofyra tusen att prövas i fråga om huruvida de vill gå in i det allra heligaste genom tron. Det är återigen ett prov på liv eller död.

Vi kommer att fortsätta med dessa ämnen i nästa artikel.

”Genom reningen av templet förkunnade Jesus sitt uppdrag som Messias och trädde in i sitt verk. Det templet, uppfört till boning för den gudomliga Närvaron, var avsett att vara en åskådningsundervisning för Israel och för världen. Från evighetens tidsåldrar var det Guds

avsikt att varje skapad varelse, från den strålande och heliga serafen till människan, skulle vara ett tempel för Skaparens inneboende. På grund av synden upphörde mänskligheten att vara ett tempel för Gud. Förmörkat och orenat av det onda uppenbarade människans hjärta inte längre den Gudomliges härlighet. Men genom Guds Sons människoblivande fullbordas himlens avsikt. Gud bor i mänskligheten, och genom frälsande nåd blir människans hjärta åter hans tempel. Gud avsåg att templet i Jerusalem ständigt skulle vara ett vittnesbörd om den höga bestämmelse som står öppen för varje själ. Men judarna hade inte förstått innebörden av den byggnad som de betraktade med så stor stolthet. De överlämnade inte sig själva som heliga tempel åt den gudomliga Anden. Förgårdarna i templet i Jerusalem, fyllda av larmet från ohelig handel, återgav alltför sant hjärtats tempel, orenat av sinnlig lidelses närvaro och oheliga tankar.

”När Jesus renade templet från världens köpare och säljare, tillkännagav han sitt uppdrag att rena hjärtat från syndens orenhet — från de jordiska begären, de själviska lustarna, de onda vanorna, som fördärvar själen. Malaki 3:1–3 citerat.” Messias, s. 161.

”Profeten säger: ’Och jag såg en annan ängel komma ner från himlen med stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade mäktigt med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar’ (Uppenbarelseboken 18:1, 2). Detta är samma budskap som gavs av den andre ängeln. Babylon är fallet, ’eftersom hon har givit alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelseboken 14:8). Vad är detta vin?—Hennes falska läror. Hon har gett världen en falsk sabbat i stället för sabbaten enligt det fjärde budet, och har upprepat den lögn som Satan först sade till Eva i Eden—själens naturliga odödlighet. Många besläktade villfarelser har hon spritt vida omkring, ’när de läror som är människobud görs till läror’ (Matteusevangeliet 15:9).”

”När Jesus började sin offentliga tjänst, renade Han templet från dess sakrilegiga vanhelgande. Bland de sista handlingarna i Hans tjänst var templets andra rening. Så ges i det sista verket för världens varning två tydliga kallelser till församlingarna. Den andre ängelns budskap är: ’Störtat, störtat är det stora Babylon, därför att hon har givit alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelseboken 14:8). Och i det höga ropet i den tredje ängelns budskap hörs en röst från himlen säga: ’Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått ända upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar’ (Uppenbarelseboken 18:4, 5).” Selected Messages, bok 2, 118.